

naši práci jsme se pokusili především o objektivní představení pramenů české anabázi Guillaumea de Machauta a Jana Lucemburského, sekundární literatury k dané problematice a obecně prezentovaného historického a literárního kontextu, do něhož oba protagonisté, král i jeho básník, vstoupili ve Francii, v Čechách i jinde v Evropě na počátku 14. století. Současně jsme se snažili podtrhnout v kontextu českém poměrně přehlížený fakt, že oba, jak král, tak básník, patřili, každý po svém, v rámci evropského mocenského, respektive literárního kolbiště nejsilnějším a nejpozoruhodnějším osobnostem. Význam Guillaumea de Machauta byl dlouho zejména francouzskou medievalistikou podceňován; literární historici dokonce označovali Machautovy verše za formalistní a epigonské. Interdisciplinární přístup uplatněný na jeho dílo však naznačuje, že mimořádný ohlas, který mělo za života autora, byl oprávněný; že mimořádně citlivě reflektovalo nejen soudobé historické a společenské dění, ale současně bylo i zrcadlem ojediněle všestranné, ne-li ještě zcela humanistické, tak jistě výrazně humánní, citlivé a tvůrčí osobnosti.